

akcija za pacug
— račun
za izgradnjo
pacuga — 501
01-678-51542

OB MEDNARODNEM LETU OTROKA

NAŠA ŽELJA — PACUG!

Dragi občani!

Ta naslov ste verjetno v teh minulih dneh že prebrali, morda ste ga slišali že večkrat. Pravzaprav ga že dobro poznate. Na modrih ovojnica zloženke, kjer je z otroško pisavo izpisana ta prepričljiva želja vseh cicibanov in pionirjev iz območja naše občine, je tudi poziv namenjen vam. Razbrali ste za kaj pravzaprav gre! Zgradili bomo otroško letovišče v Pacugu, na koščku slovenske obale, ki je naš in kjer bo lahko čez dve leti uživalo v brezskrbnih počitnicah kar 4000 otrok letno. Poblize ste se seznanili tudi s samim idejnim projektom tega letovišča, graditi ga bomo začeli že letos!

Ta košček prelepe slovenske obale, že sicer nam Slovencem tako skopo odmerjen, moramo izkoristiti! Pač zato, ker zanemarjen in urbanistično neurejen ne sodi ničemer. Projekt ureditve severnega Jadrana ga ob našem neurejanju lahko kaj kmalu uvrsti za izgradnjo vabljivejšega komercialnega turizma. Zato je pravzaprav ta zložanka v teh dneh pred vami. Pred vami pa je, biti moramo iskreni in odkriti, tudi iz drugega vzroka. Investicija izgradnje tega letovišča ni majhna, v planskih dokumentih naše družbenopolitične skupnosti ni uvrščena, to pa pomeni, da moramo sredstva zagotavljati mimo začrtanih planov. Prebrali ste, da bodo le-te zagotavljali: družbenopolitična skupnost, samoupravne interesne skupnosti, delovne organizacije, združenje obrtnikov in občani s svojimi prostovoljnimi prispevki. V vseh krajevnih skupnostih prav sedaj poteka izredno dobro načrtovana akcija pobiranja prispevkov od občanov, ki jo vodijo krajevne konference SZDL. Ob mednarodnem letu otroka bo to pravzaprav edina, polno zavezujoča in v svoji obliki najbolj neposredna akcija naše družbenopolitične skupnosti. Akcija, ki bo v celoti namenjena našim otrokom, akcija, ki bo rodila sadove še dolga leta in rodovom mladih generacij!

PRISPEVAJMO OBVEZNICE CESTNEGA POSOJILA OZIROMA DENARNA SREDSTVA (LAHKO TUDI V OBROKIH) V NAM RAZPOLOŽLJIVI VIŠINI; V ŠTEVILNIH DRUŽBENIH AKCIJAH SMO DOSEDAJ ŽE DALI SVOJ NEPREČENLJIV IN DRUŽBENO ŠE KAKO POMEMBEN PRISPEVEK, TO BOMO IZKAZALI TUDI TOKRAT!

V trenutku, ko vam pišemo to kratko obvestilo preko našega občinskega glasila, naj vam povemo, da beležimo že kar spodbuden začetek akcije. Zbralo se je na računu ZPM Ljubljana Vič-Rudnik 50101-678-51542, ki je investitor in kamor lahko kar direktno nakazujete obveznice ali denarna sredstva, zbrana s strani občanov in organizacij, že blizu 600.000 dinarjev (ne računamo zbranih sredstev preko KK SZDL).

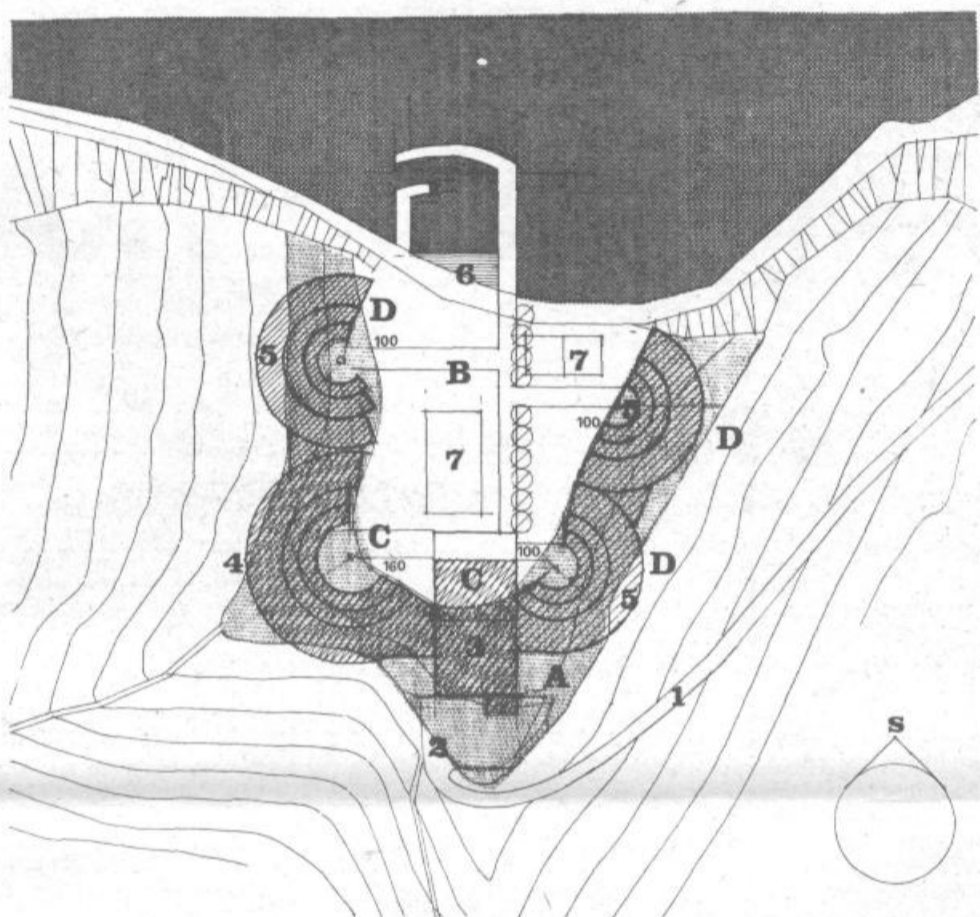
O natančni višini zbranih sredstev po posameznih krajevnih skupnostih, pa tudi namensko odstopljenih sredstvih za Pacug (npr. obdaritve ob 8. marcu, honorarji, čestitke in podobno) vas bomo redno informirali preko rubrike »Dinar za Pacug«, ki jo bomo v naslednji številki prvi objavili. Koordinacijski odbor za izgradnjo otroškega letovišča v Pacugu

PACUG

LEGENDA:

- 1 DOVOZNA CESTA - NOVA
  - 2 PARKIRANJE
  - 3 GOSPODARSKI OBJEKT
  - 4 BIVALNI OBJEKT 160 OSEB
  - 5 BIVALNI OBJEKT 100 OSEB
  - 6 POMOL + TEKMOVALNI BAZEN
  - 7 IGRISČE
- A TEREN UPORABEN ZA ZAZIDAVO
B TEREN ZA REKREACIJO
C IZGRADNJA I.FAZA
D IZGRADNJA OSTALE FAZE

PREDLOG
ZAZIDAVE
1:1000

Aladin Kulavžovič

Petra Pečerič

PTIČKA ZA MAMICO

Bliža se 8. marec, praznik naših mater in žena. V delovnih organizacijah jim bodo pripravili šopke, morda tudi kakšna priložnostna darila. V marsikateri družini bo to dan, ko bo predpasnik nosil mož. Naših žena se bodo spomnili tudi otroci. Nekateri že pripravljajo darila za mamice, tovarišice v šoli in v vrteu... To ne bodo bogata darila, bodo pa iz srca. Nekatere med njimi smo povprašali, kaj pripravljajo za »dan žena«.

ALADIN KULAVŽOVIČ: »Letos bom mamici za 8. marec naredil ptička. Tovarišica nam je pokazala, kako se iz papirja naredijo zelo lepi ptički. Za tovarišico pa ne vem, kaj bom naredil. O tem nisem še nič razmišljal.«

PETRA PEČERIČ: »Rada pletem in bom za »dan žena« naredila mamici cofke. Tovarišici bom prav tako naredila cofke iz volne. Nihče mi ne pomaga pri delu, ker sem dovolj velika in lahko to naredim sama.«

IMENOVAN ODBOR ZA PRIPRAVO IN IZVAJANJE AKCIJ OB MEDNARODNEM LETU OTROKA

Delegati vseh treh zborov občinske skupščine so soglasno potrdili predlog za imenovanje tega 18-članskega odbora, ki ga vodi kot predsednik Vili Belič, podpredsednik je Jože Klasič, sekretar pa Drago Černoš.

LAHKO SE PORTRETIRATE

Akademski slikar Marjan Kozamernik — naš občan — izdeluje portrete otrok in odraslih!

Naslov: Marjan Kozamernik, akademski slikar, Gradben 4, Ljubljana
tel.: 264-790.

OB DNEVU ŽENA

OBISKALI SMO JIH

KAROLINA JAKLIČ je v vojni vihuri izgubila kar štiri svoje otroke, pa tudi sicer ni bilo prizaneseno družini Jakličevih iz Podstrmeča 9 blizu Velikih Lašč. Vsa družina je na različne načine sodelovala v narodnoosvobodilnem boju. Otroci, tudi najmlajši Franci, so odšli v gozdove, kajti sodelovanje s partizani ni ostalo skrito večini sovaščanov, ki so odkrito simpatizirali z bledogardi. Oporo so imeli Jakličevi le v sosedu Kraševcu, ki je tudi podpiral osvobodilni boj. Zaradi svoje dejavnosti so Jakličevi kmalu občutili težave, kajti njihovo delovanje ni moglo dolgo ostati prikriti. Svoja mlada življenja so v takojšnjih gozdovih pustili Janez, ki je padel na llovi gori, Francija, komaj dvanajstletnega otroka, so ubili v loških gozdovih. Svoje delovanje v odporniškem gibanju je tudi hči Justa plačala s svojim mladim življenjem. Sin Jože se je poneprečil ob zbiranju streliva in bomb. Takrat štirinajstletni sin Milan pa je srečno ušel gotovi smrti. Pobegnil je iz zapore v Velikih Laščah, pritekel domov in povedal novico. Takoj nato sta s sestro Ani pobegnili pred sovražnikom v bloške gozdove. Takrat — leta 1944 — staršev ni bilo več doma, oba sta že bila v koncentracijskih taboriščih. Po vojni sta se le dva od šestih Jakličevih otrok vrnila na opustošen dom. Skupaj s staršema so v letih po vojni obnovili domačijo z žago, kjer so do leta 1955 žagali les bloških gozdov. Kmalu po vojni je umrla hči Ana, pozneje tudi mož.

Vse delo na domačiji je padlo na ramena matere Karoline, kajti sin Milan, ki se je preselil v Ljubljano, ni mogel občutno pomagati. Zadnji dve leti tudi mati Karolina živi pri sinovi družini v Ljubljani.

Svojih predvojnih let se spomni Karolina Jaklič kot let, ko je morala delati od jutra do večera, da je prehranila svojo številno družino. Najmlajši sin je pričel odrasčati, kazalo je, da bodo vsi Jakličevi otroci srečno prišli do svojega kruha, ko je fašizem tako neusmiljeno posegel v to družino. S solzami v očeh je mati nekdanje številne družine pripovedovala o svojih otrocih, ki jih je imela tako rada, kot jih ima lahko le mati.

MARIJA IVANČIČ je že od prihoda fašizma na oblast v Italiji

videla vse zatiranje neitalijanskega prebivalstva, tudi sama je postala žrtev zatiranja. Kot zavedna Slovenka v fašistični Italiji (živela je v Trstu) ni skrivala svoje narodne pripadnosti.

Zaradi strašnega fašističnega terorja se je bila prisiljena z družino izseliti iz Trsta. Pot jih je pripeljala v Ljubljano. V Jugoslaviji so Ivančičevi živeli bolje kot v fašistični Italiji, čeprav je tudi v stari Jugoslaviji doživela diskriminacijo. Zaradi kruha, ki je bila ženska ni našla zaposlitve. Družini v Ljubljani ni šlo predobro, morala je vsak dinar »dvakrat obrniti«, predno ga je porabila, zato na kakšne drobne osebne želje ni smela pomisliti.

Že od začetka vojne je sodelovala v odporu proti okupatorju.

Drugega junija 1941 je bila v hiši Ivančičevih na Mencingerjevi 29 partijska konferenca, ki so se je udeležili sekretarji pokrajinskih komitejev in vsi vodilni slovenski predvojni komunisti. V času vojne je Marija pripravljala propagandno gradivo in aktivno delala za VOS. Proti koncu leta 1944 se je vsak šesti dan pri Ivančičevih ustavila ilegalna radijska postaja za tri dni, od koder so oddajali program osvobodilnega gibanja. Vse to delo je bilo toliko bolj oteženo, ker so imeli soseda zagrizenega okupatorjevega simpatizerja, zato so tudi med vojni in njim imeli »prijateljske« stike, da le-ta ne bi posumil v njihovo politično naravnost. Pri delu je materi vneto pomagal njen sin Stojan, ki je zaradi svojega dela tudi padel, star komaj osemnajst let. Zadnje mesece je Marija Ivančič preživela v ilegali, po izdaji pa je dočkala konec vojne v zaporu.

Zivljenje pred vojno in sedaj je po njenih besedah skoraj nemoogoče primerjati, standard imamo v letu 1979 na visoki ravni. Skoraj vsakdo si lahko privoščiti počitnice na morju, pred vojno pa si jih je lahko privoščil le malokdo. Tudi žene in matere uživajo večje pravice in imajo boljše možnosti. Lahko se zaposlijo in tako postanejo materialno neodvisne, hkrati pa tudi prispevajo k povečanju družinskega proračuna.

Za svoje delo med NOB je Marija Ivančič nosilka partizanske spomenice 1941.

Karolina Jaklič

Marija Ivančič

F. PREŠEREN